

N:o 77.

Af Herr **C. A. Larsson**: *Derom att hvitbetssockerfabrik skall vara fri från accis under de tio första åren af sin verksamhet.*

Den tid, hvarunder statsmakterna ansågo skattefrihet böra förunnas åt hvitbetssockertillverkningen inom vårt land, synes hafva varit alltför kort tilltagen, synnerligast för de nya fabriker, som icke hunnit öfverstå de första svårigheterna som alltid möta en ny, opröfvad industri.

De ogynsamma förhållanden, som under senare åren existerat, hafva visserligen bidragit att hindra denna närings framgång; men jemväl den redan stipulerade skatten har i sin mån bidragit att göra förlusten ännu känbarare för dem som, af nit för en nyttig industri, vedervågat sina penningar och sitt arbete på de nya fabriker som här inom landet uppstått. Att genom en hård beskattning qväfva en industri redan i sin linda, är i allmänhet oklokt; men oklokheten blir desto större i samma mån som denna industri är af en större betydelse för ett lands ekonomiska förkofran, på sätt förhållandet är med den inhemska sockertillverkningen. Enligt en oss tillhandakommen kalkyl öfver importen är visadt, att under året 1874 hit till landet importerats:

sirup	13,600,000 skålp. à 25 procent per skålp.	3,400,000.
socker	22,150,000 skålp. raffineradt à 50 proc. per dito	11,075,000.
dito	42,700,000 skålp. oraffineradt à 25 proc. per dito	10,675,000.

S:a 78,450,000

S:ma 25,150,000.

Tullen härför har utgjort omkring 6,276,000.

Den öfverskjutande delen är förlust 18,874,000.

Sistnämnda förlust torde dock böra minskas med värdet för det hvete, man kunnat skörda på den beräknade jordarealen.

För att skörda öfvermålda quantitet socker erfordras omkring 30,000 tunnland, eller något mer än en half procent af den öppna åkerjorden.

Om nu hvete skördades på dessa tunnland och desamma lemnade 10 tunnor afkastning per tunnland samt betaltes med 20 kronor per tunna, blef detta ett värde af 6,000,000.
 Den verkliga skilnaden blefve sålunda endast 12,874,000;
 men det är vackert så! Jag frågar, om det icke kunde vara förståndigt att taga vara på en industri som lemnade ett sådant resultat. Skall svensken vara den enda nation, som på konstladt sätt motarbetar sina egna fördelar? Om de stora inkomsterna för jern och trä komma att i framtiden minskas, hvarmed skola då de för sockret utgående tjugufem millioner kronor ersättas? Skall hafreexporten betäcka jemväl dessa? Sannolikt skall denna exportartikel dertill icke förslå! Det är dessutom mera statsekonomiskt klokt att inom eget land producera sådana förnödenheter, som icke kunna undvaras, hellre än att importera desamma från främmande land och dymedelst årligen trycka på det väl behöfliga rörelsekapital, som för industrien är så nödvändigt.

Ehuru man icke gör sig så sangviniska förhoppningar som att hvitbetsodlingen alltför snart skulle förmå göra all sockerimport obehöflig; så borde detta dock vara det mål hvartill man syftade; men om detta någon gång skall vinnas, så må man icke lägga några hinder i vägen därför, utan, i allt som på lagstiftningen och beskattningen beror, söka medverka till framgång åt ett så fosterländskt mål. Att lägga femtio procent beskattning på en oskadlig vara är detsamma som förbud för densammas producerande; men detta är händelsen med sockerbetan. Dess värde är 80 öre och beskattningen blir om några år 40 öre per centner, eller femtio procent. Det är med anledning häraf och då det visat sig att de flesta, med betydliga kostnader anlagda fabriker blifvit nedlagda, som jag dristar föreslå,

att Riksdagen måtte för sin del besluta, det hvarje hvitbetssockerfabrik skall vara *fri för accis* under *de tio första åren* af sin verksamhet och endast betala lika bevillning som andra fabriker på sin nettovinst.

Om remiss härå till Bevillnings-Utskottet anhåller vördsammast

C. A. Larsson,
 från Östergötland.